

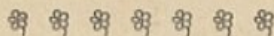
DE MIRA DUORUM KAPUTORUM
METAMORPHOSI

SEU

ČUDNOVITA DVEH KAPUTOV
ZMEŠARIJA.

IN MEMORIAM TRISTISSIMAE ILLIUS
SED DEMUM FELICITER PERPESSAE
ULTIMAE ANNI NOCTIS.

1873.

Dionička tiskara u Zagrebu.

ILLMO. DOMINO

ANTONIO DE MONTIBUS

DOMINO DE MONTIBUS

OKIĆ, MOSLAVINA & BUKOVEC

CEREVISIAE UNIVERSAE DOCTORI,
PINCERNARUM PLENARUM MAGISTRO, SOCI-
ETATIS KLETOPHILORUM SECRETARIO,
EQUITI AUREI POCULI, VIRO
HILARI & AFFABILI

DEDICAVIT

& SUMMO CUM SUDORE EXARAVIT
HUMILLIMUS SERVUS

ONUFRIVS KOPRIVA

POETA DE VICO LATINORUM.

(Ed I.ma Zagrabiae 1874.)

I.

Habemus — — — —

Nredno je zapisat vu sveg sveta table
Kad su harcuvale viteške te sable,
Kako mudroznanec s pametjum se bori,
Tuča žito tuče, kuga marvu mori.
Kak si ludstvo liste sve po drotu piše
Ili vu balonu človek v nebu niše;
Bez ladštoka puška, kak se sad nabija,
Kako bez kobile leti sad kočija.

Al vrednejše vam je et miraculosum
Ono pripečenje triste et jocosum
Kaj na staro leto čudno se pripeti,
Vu horvatski verzuš kaj sad hoću deti.
Bledi mesec hodi, hodi simo, gde si?
Mesec, koj z mračnjaki bratimstvo pil jesi,

Cigan, lump ti stari, patrio qui more
Vekovečni lampuš držiš v nebu gore:
Hodi k meni sada, daj mi daj pomoči
Poveč, kak je bilo v zajdni leta noči.

II.

Tam gde od starine Medveščak miriši,
Gde se štakor šeče, žito kradu miši,
Tam gde zaman išče krščena ti duša
Svetoga kapelu od Alojzijuša,
Na Krvavom mostu, v noči črni gluhi,
Sestali se jesu dva mogući duhi.
Gospon Vinko Lozič zove vam se prvi,
Penko Hmelič drugi od ječmenske krvi.
Od horvatske zemlje prvi je patronuš,
V nemškom pak orsagu, drugi ima tronuš.

„Bes te je donesel nesrečna ti štanga
Izdril se je Lozič, kaj češ ti bitanga?
Niti voda nesi, nesi niti vino
Lepo si nas scifral i navadil fino.
Ti si nam donesel, verek ime hercle,
Štinkadores, štempl, krinoline, verkle,
Naj in Medveščako turbido piscari!
„Prosim te kaj frfraš Lozič šljivar stari,
Nije vredno slušat tvoje fabulije,
Opanek ti stari bogmeš škorna nije,
Naj mi se tak špinčit, gleč ti moju sortu,
Dragec ti si gmajner, ja ti imam portu.

Mene gospon pije tam kod Rosenkranca,
Tebe mužek z Remet, kad pri bajsu tanca.
„Per amorem dei ti vkanljivi tepec
Kaj mi larmu delaš kakti plehoklepec.
Prije neg se Adam stari ded naš rodil
Več je človek pijan po tom svetu hodil;
A ta megla bormeš ni od pive bila,
To je vino bilo, bila moja sila.
Nisu li svi sudci, velikaši, špani
Od mojega soka bili prav pijani?
Horvatske su ovo stare već pravice:
Vino piti čisto dragi moj amice.
Ergo ti se nosi s mojega mejaša
Kuružnjak ni torta, žganec ni ti kaša.
„Cendraj, na to Hmelič, semper et ubique
Gde se sadi bažul, tam ne rastu tikve.
Ali naj ti bude, vadlajmo se sada,
Gospon z med nas budi onaj, ki oblada
Prvoga človeka na ovom križanju
Ter zevsema zmota u pijanom stanju.
„Gilta! viknul Lozič, moji znam Hrvati
Nisu pivopivci svoga zdravlja tati.
Tak su dokončali, pacta si conventa,
Kaj človeka predi vu pijanstvu vtenta.

III.

Metem toga časa, tempore nocturno,
Veter vam je puhal, bilo vreme burno,
Dva gospona dojdu — hm! pr moji duši,
Po trbuhu sudim nisu jektikuši.
Duge su kapute imali na plečih,
Jeden bil je manjši, drugi bil je veči,
Jeden bil je mlajši, drugi bil je starši
Al jednaki bili, fletni su tovarši.
„Kam amice sada? starši si je vzdehnul,
Vu listajнке Hmelič pri tom ga je pehnul.
„Kam amice? mlajši nos si je opipnul
Kajti v nos ga kruto, Vinko Lozič včipnul.
„Pijmo pivo, starši, mene jede buha,
„Pijmo vino, mlajši, mene ščiplje muha.
Mlajši misli, misli, nezna kam bi, stoji,
Stareši pak mahoin svoje gümbe broji.
„Bili, nebi l' ? bili! Pivo mora biti
Vu pivaru brate, hočemo tam iti.
Buče, dragi brate, nisu kaj su dinje,
Borovicu pusti, lepše je hoblinje.
Lozič vzdehnul: Quo? Vae ruis quo sceleste!
Norci bute, norci bili ste i jeste!
Hmelič kukuriknul: nakon konec konca,
Nosili me bute pišivoga lonca!

Al gosponi taki v pivaru se vpute
I na čavel svoje deli su kapute.
Sedeč lepo pri tih tabulis rotundis,
Clamaverunt ambo uprav de profundis.
„Mamica naj holbu friškog piva daju
Ali ne kaprola, al bez porte, znaju.

Gdo bi v glavi imel knjigu Šiloboda,
Gdo bi ti znal kolko kaplic ima voda,
Koliko na sebi perja ima ptica,
Koliko put na dan skoči veverica,
Jošče nebi njegve prebrojile oči,
Šereg holbic punih mamica ke toči,
Ke gosponi hiču sad kroz požirake
Vu želuce svoje široke i jake.
Al mi ljudi boži od železa nismo,
Još nam pripoveda, znajte, sveto pismo,
Da je dečec David vlapil Goliata,
Človeka visokog deset i pol hvata.

Človek nečemurni ah nediži roge,
Kad je glava puna, teške su ti noge.
Ali kaj češ brate, človečansko pleme,
Več iz svetog pisma peldu si ne vzeme.
Človek meri, bil on kakve goder vere,
Samo poleg stare, okičke te mere.

IV.

Naši dva gosponi, Peter po tom Pavel,
Obesivši mirno svoj kapút na čavel,
Počeli su piti, da je bog Gambrinuš,
Proti njim bil fušar, proti njim bil inuš.
„Lepo nam je ovdi, reče mlajši Peter,
Zidjimo si hižu, vani puše veter.
„Recte habes frater, starši Pavel reče,
Bog je stvoril ječem, naj i pivo teče.
Prva holba teče, kak iz napršnjaka,
Piva vam je friška, črlena i jaka;
Druga holba teče, počeli su cmoknut,
I po stolu bubnjat i po stolu skoknut;
Treća holba teče, počeli vzdihavat
I kravatle svoje lahko odvezavat.
Kad četrtá tekla, počela im koža
Farbati se kako paprika i roža.
Peta, šesta, sedma caetera et graeca
To ti brunda, puše, to se kuca, cveka;
Mislili vre jesu ob četrti vuri,
Sveti kralji da su, varoški panduri.
„Oj amice! viknul Peter na to mlajši,
Huncut gdo si fali napitek koj slajši!

Piva ti je živa, gdo ne pije pivu
Naj si ide rakom fučkat u koprivu.
Mamek dragi mamek od tog vidim hipa,
Da je nevmrtelna tvojeg lagva pipa,
Da bi ah ja mogel, mamek, draga baba,
V pivi sve do smrti, prčkat kakti žaba!
Care frater Paule, mamicam laudemus,
Cerevisia credas, liquor est supremus!
Svet ti bratec dragi, nije nikak kugla,
Več ti ima bormeš, baš četiri vugla.
Mesec ti po danu, sunce v noči sveti,
V zimi travu kosi, peči kuri v leti,
Gda ti plivat očeš na vrat vesi kamen,
Bibo, bibis, bibit. Dixi punctum amen!
Pavel si zašnofa, veli na to: Štimam
Da peklenske krte vu moždjanih imam;
Care frater Petre, štimam bude iti
Razuma se mojega zmešale su niti.

Zeli su kapute po tom toga z čavlov,
Pavel vzal je Petrov, Peter vzal je Pavlov.
Pak su išli doma napokonec konca,
Pak su si odnesli, pišivoga lonca.

V.

Zvezdica se mala još na nebu kresi,
Peter se je gibal tam do Nove Vesi,
Tam gde s plotom stoji žuta hiža lepa.
Ključ od svoje porte zvadil Peter z žepa.
Štel ga fteknut v luknju. Brus. Al ključ nepaše:
Petrek, dragi Petrek, nebu niš s te kaše!
„Per amorem dei, kaj si ključ ponoril,
Navek si mi vrata poslušno otvoril,
Denes si prevelik, čakaj pasja para,
Dam te zutra rano shoblat kod bravara.
Britko Petrek plakal, v žep je segnul drugi,
Tu cigariuši vun štrčiju dugi:
„Libera me deus, ki si, kaj si? Tko si?
Kad cigare v žepu dečec Petrek nosi?
Nigdar još ni videl lule ni duhana,
Unde venit Petre, herba Nicotiana?
To je vraža kaša! Turen kad je zgledal
Svetoga Dižmuša, tak mu je povedal:
„Dižmuš, sveti Dižmuš, kaj se tako zibleš?
Znam vu fundamentu v žalosti se gibleš.
Joj pomozi! Leti na to Petrek, skoči
Preko plota mahom. Danas još svedoči
V hlačah luknja, Peter kak na plotu
Kruto se našpranjil na svoju sramotu;

Pal na nekaj Peter mehko i smrduče,
Pustimo ga ležat doklam poldan tuče.
Peter spi. Ah muza! Čkomi, tiha budi,
Žmehki jesu verek, človečajnski trudi!

***

Kaj bi vam od Pavla dugo još govoril?
Od zdvojenja bogec, mal vam ni ponoril.
Kluča vadi, meri, meri Pavel, proba,
Neče mu otpirat, oh peklenska zloba!
V drugi žep je segnul, ki si, kaj si, ko si?
Operngucker? Nigdar Pavlek ga ne nosi.
„Kaj sem norc? Vem nisem denes bil v tiatru,
Bil sem na obedu, celi dan pri fratru,
Večer popil jesem tri holbičke male,
Bes mi je donesel vraže te očale.
Quomodo, cur, quando? Kutja teremtete!
Sve to je coprija! Pavel brusi pete
Dok si nije v hižu prijatelju zašel,
Pa si pod poplunom requiescat našel.
Tak je anda Pavel postal kruti Šavel,
Zrok pak svemu bil je, mamičin on čavel.

To je bila ljudi vraža ta coprija,
V noći dveh kaputov čudna zmešarija!

***

Kakvo, drage duše, za vaše življenje.
More se izpeljat prudno navučenje?

Vekovečni to je zakon vu naturi,
Ti paštete nebuš daval svoji puri,
Nebuš daval kozi z vrhnjem čokolade,
A zvonaru nebuš točil limunade.
Tak hrvatska cela naša domovina
Naj si pije vino, bog dal dosta vina.
Napij se o brate kakti dedi naši,
Spi, pak i po poldan moreš hodit k maši.
Posle piva budeš včerašni na veke
Doktore buš plačal, plačal apoteke.
Pij mi anda vino domorodec pravi
Finis Punctum! Dixi! Animam salvavi.

KNJIŽNICE GRADA ZAGREBA

Digitalizirana zagrebačka baština. Knjige; 127
Zagreb na pragu modernog doba; 256

August Šenoa. De mira duorum kaputorum metamorphosi seu Čudnovita dveh kaputov zmešarija

Elektroničko izdanje izvornika objavljenog oko 1903.
© 2018. Knjižnice grada Zagreba

ODABIR I PRIPREMA GRAĐE

Dubravka Petek

UREDNIČKI ODBOR

Višnja Cej
Ivančica Đukec Kero
Rajka Gjurković Govorčin
Ismena Meić
Dunja Seiter Šverko
Vikica Semenski

TEHNIČKI UREDNIK

Robert Kaštelan

SNIMANJE I OBRADA GRAĐE

ArhivPRO d.o.o., Koprivnica

NAKLADNIK

Knjižnice grada Zagreba

ISBN 978-953-337-107-8

Objavljeno potporom Gradskog ureda za obrazovanje, kulturu
i sport Grada Zagreba.